

Srbi iz Ogrske vrženi.

K. B. Dunaj, 15. septembra. — Uradno se razglasa:

Srbske armade, ki so vsilile čez Savo, bile so povsod premagane.

Sirmija (Srem) in Ogrski Banat so popolnoma prosti od srbskega sovražnika.

Namestnik šefa generalnega štaba: pl. H ö f e r, generalmajor.

Vpoklicanje letnikov 1892, 1893 in 1894 pod orožje.

Dunaj, 12. septembra. Uradno. (Kor. ur.) Za slučajna vsled vojnih operacij vsekakor armadi potrebna dopolnila je za najbližnjo bodočnost v obilni meri preskrbljeno. Vendar je dolžnost vojne uprave, ukreniti vse potrebno tudi za nadaljnja, v toku dogodkov, eventualno preko te mere potrebna dopolnila. Radi tega se bodo oni, ki so rojeni leta 1894, in oni, ki so rojeni v letu 1892, ter 1893., poslednji v toliko, v kolikor je bilo pri letošnjem (1914.) naboru o njih izrečeno, da jih je odstaviti za prihodnji nabor, in ki torej niso bili niti asentirani, niti proglašeni za nesposobne, v kratkem morali podvreči asentaciji glede svoje črnovojniške sposobnosti. Oni, ki bodo spoznani za sposobne, bodo na podlagi črnovojniškega zakona skoraj poklicani pod orožje.

Bitka pri Lvovu. — Naša zmaga. — 10.000 vjetih Rusov.

Dunaj, 13. septembra. (Kor. urad.) Uradno se razglasa: V bitki pri Lvovu se je posrečilo našim ob cesti pri Godeku in južno od tod razmeščenim četam po petdnevni luti borbi zavrniti sovražnika, vjeti 10.000 mož in vpleniti mnogo topov. Vendar pa tega uspeha nismo mogli popolnoma izkoristiti, ker ugroža naše severno krilo pri Ravi Ruski velika premoč in ker prodirajo vrhu tega nove ruske čete tako proti Danklovi armadi, kakor tudi v prostor med to armado in bojiščem pri Lvovu. Vzpričo zelo znatne sovražnikove premoči je bilo potrebno, da zberemo našo že 3 tedne neprestano junaško se borečo armado v novem sektorju in jo pripravimo za nadaljnje operacije. Namestnik šefa generalnega štaba pl. H ö f e r, generalni major.

Lvovsko bojišče.

Ritmojster baron Reden opisuje v „Prager Tagblattu“ Lvovsko bojišče tako-le: Vzhodna-gališka pokrajina od Rava Ruske čez Sokal do Brodov je odprta, precej otopljena ravnina. Teren se pa proti zapadu in jugozapadu znatno spreminja. Od Rave Ruske se razprostira kakih 20 km širok z gostimi šumami obraščen gorat pas v južnovzhodni smeri proti Lvovu. Severni del tega gorovja ima precej strme visoke vrhove, odkoder se ti nudi presenetljiv razgled na široke gališke in ruske poljane. Gorovje postaja proti jugu vedno nižje, pa tudi vedno težavnejše, male dolinice so močvirnate in pojavljajo se vedno pogostejše karakteristična jezera. Zapadno od Lvova se razprostira od severa na jug precej ozki pas močvirij in malih jezer. Ta pas tvori silno komunikacno oviro; le na nekaterih mestih se nahajajo boljji prehodi. Močvirja in jezera se vlečejo čez Godek in Komarno do drugega širokega močvirnatga pasu, ki se imenuje Wielke Bloto ter se razprostira ob gornjem toku reke Dnjestra. Zgoraj omenjena grodeška barjera ima nad 40 km dolgo fronto. Enako dolga je druga močvirnata barjera, ki se razprostira od zapada proti vzhodu ter se na jugu približuje karpatskemu predgorju. Našete naravne ovire so za defenzivo silno prikladne, za napadajočo armado pa opasne. Glavna naloga vojnega vodstva je tu prisiliti sovražnika, da se ne izogne močvirnatim barjeram ter ga napeljuje, da se s svojimi četami baš v teh za njega opasnih krajih čim najbolj angažira.

Vjet ruski častnik o naši armadi.

Med ruskimi vjetniki v Pešti se nahaja tudi Aleksander pl. P o n e r - T e u b l, major 1. ruskega grenadirskega polka, predsednik združenih športnih društev v Moskvi in eden najglasovitejših ruskih sabljačev. Njegova mati je bila Francozinja. Major govori gladko nemški.

Neki časnika je govoril z vjetim ruskim

majorjem. Vsebinsko tega razgovora priobčujemo zagrebške „Narodne Novine.“

„Severno od Lvova“, je rekel major, „je naš polk zadel na avstrijske čete. Za-me ni vojna nobena novost, ker sem se udeležil rusko-japonske vojne od začetka do konca. Toda toliko vam lahko rečem, da šele sedaj vem, kaj je vojna. Mi smo se zapletli v boj z demobransko pehoto. Od rane zore do kasne noči smo streljali drug na drugega. Naenkrat smo zaslišali strahovit krik in vik. V temu trenutku so zablašali avstrijski bajoneti. Naskočili so nas z bajoneti. Nekaj strašnejšega, kakor naskok z bajoneti, si ni mogoče zamisliti. Približal se mi je avstrijski narednik ter zavijtel sabljo. Posilil me je smeh. Najboljši sabljač na Ruskem sem, pa si upa ta možakar s sabljo name. Postavil sem se v bran, prepričan, da bom narednika enostavno strl. Toda pripetilo se mi je nekaj nepričakovanega. Moj protivnik je udaril s tako silo po moji sablji, da mi je zlomil ročaj. Na to sem skočil nazaj v bojno vrsto. Častniki niso več mogli držati vojakov, jeli smo se umikati, a ne bežati, ker smo vedeli, da nam pride na pomoč cel armadni kor.“

Drugi dan smo izvedeli, da je avstrijska vojska uničila ves dotični naš kor. Avstrijska pehota je opustila nadaljno preganjanje. Na njeno mesta pa je stopila konjenica — huzarji. Ker se nismo mogli nikamor umakniti, smo sprejeli boj. Boj je trajal samo par hipov. Kakor snopje so padali naši. Uvideli smo, da je vsak odpor brezuspešen ter se vdali. Avstrijska armada se je borila naravnost sijajno. Sedaj sem vojni vjetnik. Reči in priznati moram, da se z mano postopa z izredno finostjo in obzirnostjo.“

K bojem pri Zamošču in Tišovcu.

(Od časnikarskega urada, c. kr. vojnega ministrstva in državnega pravdnika na Dunaju dovoljeno.)

K r a k o v, 14. t. m. Tukajšnji listi prinašajo naslednji opis bojev pri Zamošču in Tišovcu, ki ga je podal neki avstrijski vojak, ki je bil ondi ranjen: Ob zvokih godbe in vselem vriskanju domačega prebivalstva smo prekoračili mejo in stopili na rusko-poljska tla. Kolikor daleč je segalo oko, se nam je nudila slika opustošenih pokrajin. Povsodi so bile vasi požgane. Umikajoči se Rusi so na svojem potu vse uničili, karkoli bi moglo nuditi Avstrijcem kako korist. Končno smo po celodnevem napornem maršu dosegli malo vasico, katere poljsko prebivalstvo nas je z glasno radostjo pozdravilo. Smatrali so nas za rešitelje izpod stoletnega ruskega barbarskega gospodarstva. Ruski občinski predstojnik je bil o prvi vesti, da se bližajo Avstrijci pobegnili, da bi obvestil kozake o našem prihodu, kakor so trdili vaščani. Naš poveljnik je nato pozval prebivalstvo, da si izvoli novega občinskega predstojnika, kateremu so se potem obrazložili predpisi vojnega prava. Nato smo se odpravili dalje. Komaj smo prehodili par kilometrov, so naše patrole prinesle obvestila, da se bližajo kozaki z infanterijo in

strojnimi puškami. Z veliko previdnostjo smo se premikali dalje, ko smo nenadoma na nekem gričku opazili več kozakov. Tudi oni so nas morali opaziti, ker so takoj zopet izginili. Kmalu nato smo dobili povelje, da se razpostavimo v redko vrsto in se pomikamo dalje. Tako smo korakali naprej še kaka dva kilometra. Sedaj so naše izposlane patrole javile, da se je sovražnik razdelil v tri skupine, nedvomno z namenom, da nam pride v bok in nas spravi v navskrižni ogenj. Nato je naš poveljnik ukazal, da se naše strojne puške skrijejo v bližnjem grmovju, ob obeh straneh pa se postavijo čete v redkih vrstah. Teh odredb Rusi niso opazili. Sovražnik se je vedno hitreje bližal našim postojankam, da bi izvršil napad. Kmalu nato so Rusi otvorili ogenj na nas, ki pa med nami ni napravil mnogo škode. Ko so končno kozaki udri naprej, je dal naš stotnik povelje za ogenj iz strojnih pušk. Kakor toča so se vsule kroglice na sovražnika, katerih najbrže niti eden ni ostal živ. Nato je ruska pehota pometala puške proč in se začela v divjem begu umikati. Mi smo Ruse zasledovali in jih več sto vjeli ter zaplenili veliko pušk in tri strojne puške. Nato smo prodirali naprej do mesta.

Sovražnik je mesto iz vseh sil branil; vsak strelski jarek krog mesta smo morali vzeti z naskokom. Našim bajonetnim naskokom se Rusi niso mogli ustavljati ter so se počasi, a trajno umikali. Končno po večurnem ljutem boju so bili Rusi pregnani. Na nadaljnjem maršu smo morali opetovano odbijati kosaške napade, ki smo jih vselej pognali nazaj, ki so se pa v kljub znatnim izgubam vedno znova pojavljali. Po enodnevnem maršu smo dobili povelje, da se ustavimo. Izkopali smo okope, ker so v bližini jezdarili kozaki, da se odpočijemo. Komaj smo bili z delom gotovi, ko je sovražnik začel obstreljevati našo postojanko. Položaj se je zdel kritičen, sovražnika ni bilo videti, ker je bil dobro zakrit. Preostajalo ni drugega nego preiti k naskoku; s hura klici smo planili naprej. Kmalu je posegla vmes tudi naša artiljerija, ki je med Rusi napravila strahovita opustošenja. Noben strel ni zgrešil, in čim dalje smo prodirali, toliko večje gomile mrtvih sovražnikov smo srečevali. Rusi so v divjem strahu bežali na vse strani. Veliko sovražnikov smo tudi vjeli. Šrapneli naše artiljerije so pregnali sovražnika iz okopov in ko je sovražnik uvidel, da je vsak nadaljni boj brezuspešen se je udal, ne da bi čakal našega bajonetnega napada. Mnogo ruskih vojakov se je vrglo na tla in nas povzdignjenimi rokami prosili za milost — v imenu „slovanskega bratstva!“ V tem boju smo vjeli skoro 2000 vjetnikov in zaplenili velike množice vojnega materijala: pušk, topov z vprego vred itd. Po teh trdih bojih, v katerih smo tudi mi imeli nemale izgube, nam je bil dovoljen pol-dnevni počitek. Med našimi večdnevni boji so opetovano prihajale vesti, da se pri Zamošču bije ljut boj. Ko so sedaj z nova in s precejšno gotovostjo dosela taka poročila, se je naša divizija odpravila na pot in korakala proti Zamošču; tudi topot so nas neprestano vznemirjali

Zmagovalca zoper Ruse.

Konečna odločitev v velikanski borbi avstro-ogrske armade zoper mnogo večjo rusko armado še ni padla. Eno pa je gotovo: naše levo krilo in naš centum je sovražnika hudo premagalo. V prostoru Zamoso-Tyszowze vršila se je celi teden krvava bitka, pri kateri je armada našega generala A u f f e n b e r g a popolnoma zmagala. Tudi armada našega generala D a n k l ima zaznamovati celo vrsto lepih uspehov.

Prinašamo torej sliko teh dveh naših hrabrih vojskovodij. General D a n k l bil je leta 1854 v Udini rojen. Leta 1907 postal je feldmaršallajtnant. General pl. A u f f e n b e r g bil je leta 1852 v Tropavi rojen; postal je pa leta 1905 feldmaršallajtnant. Oba sta dokazala

Gen. d. J. Ritter von Auffenberg. FML Viktor Dankl.
Die siegreichen österreichischen Heerführer in Polen

doslej svojo izredno sposobnost in vsa Avstrija pričakuje od njih še večje uspehe.